

Als een donderslag bij heldere hemel bereikte mij het bericht dat onze goede vriend en bowlsmakker Simon Ouwerkerk aan het coronavirus is bezweken. Ondanks alle nare berichten in de media had ik toch een stille hoop dat dit geen gevolgen zou hebben voor onze bowlsvrienden, dat we elkaar over een aantal weken misschien weer zouden kunnen begroeten. Maar nee, eerst bereikte ons het verlies van Jan Heijne en nu ook van Simon. Beiden zullen we heel erg missen.

Simon was een vrolijke en behulpzame vriend, altijd bereid om de helpende hand toe te steken of zich te melden voor bardiensten en dat soort zaken, maar bovenal mijn vaste maatje voor het spelen van toernooien. Pas een paar jaar geleden kwamen daar de eerste successen zich aandienen. In 2018 eerst een 3^e plaats bij het NK Fours, met als absoluut hoogtepunt het winnen van de NK pairs. In 2019 nogmaals een 3^e plaats bij het NK Fours. Kortom, hij ontwikkelde zich als een uitstekende bowlspeeler. Dit

werd nog eens te meer benadrukt doordat hij de laatste jaren kampte met ademhalingsproblemen, dan had hij soms een korte pauze en een “pufje” nodig. Maar winnen of niet, het was altijd gezellig om met hem te spelen, dat kan iedereen beamen. Ik ben ontzettend blij dat Simon dit nog heeft mogen meemaken.

Ook op het spirituele vlak konden we elkaar goed vinden, hadden we verschillende raakvlakken. Ook hij was er vast van overtuigd dat het leven niet stopt als ons stoffelijke lichaam het uiteindelijk begeeft. Slaap en dood zijn tweelingbroeders, zo leerde ik bij de theosofen, weliswaar niet meer in vaste vorm aanwezig, maar wel nog steeds in staat om contact te leggen, mits je daar voor open staat. Precies zoals het in het overlijdensbericht stond, “wanneer een boot achter de horizon verdwijnt, is hij niet “weg”.... we zien hem alleen niet meer”

Ondanks dat we dit weten, toch zal het gemis aan Simon ons diep raken. Net zoals ikzelf heb ondervonden na het overlijden van mijn vrouw. Ik dacht alles te weten hoe het verder zou gaan, maar de praktijk was anders. Een jaar lang heb ik de bloemetjes water kunnen geven van de tranen die ik liet stromen. Maar de herinneringen aan wat we allemaal met elkaar hebben meegemaakt, plus het gevoel van nabijheid hebben mij er tenslotte doorheen geloodst. Ik wens iedereen heel veel sterkte toe in dat proces.

Een lieve groet,

Frans Poeltuyn